

Ethiopië, ik begeer je, ik verlang naar je, verlang ernaar jou weer te ervaren om me eraan te herinneren wie ik ben en waar ik voor sta. Jouw gezonde verstand maakt mij tot een huilend wrak, tranen van opluchting, rivieren van zorg die over mijn vermoeide wangen stromen.

De geur van Ethiopië, van qatbladeren, stof en koffie, overviel me zo gauw ik er arriveerde, verzadigde en verkwikte me, vulde me met emoties en verhelderde mijn blik om de mooiste mensen te zien die ik ooit heb gezien. Hun huizen ademen vuur, hun eten heelt je van binnenuit en hun muziek (dat wat me daar bracht) doet een zich klein voelende Flea uit zijn stoel opspringen en trillen als een kolibrie. Het was afdalen in oude kerken die onder de grond in het gesteente zijn uitgehakt, dan een bus in met een groep medemuzikanten en op weg door een open, heuvelachtig platteland, languit op het dak van die bus, de ogen vol voorbijschietende hemel, stijgende en weer dalende heuvels en vrouwen met emmers op hun hoofd, paraderend op het ritme van hun leven. Ethiopië omarmde me, beschermde me, danste met me en gaf me koffie en taart.

Tijdens ons avontuur daar in 2010 kwamen mijn vrienden en

ik in een kerkje aan een stoffige weg in de stad Harar. Drie oude vrouwen zaten op een bescheiden verhoging, kleurrijke doeken gedrapeerd over de landschappen van hun donkere rimpels, een van hen met een tamboerijn, de andere twee met niets dan hun handen waarmee ze klaptten, en ze trommelden en zongen de liederen voor ons die ze al zingen sinds mensenheugenis, de liederen van de geboorteplaats van de mensheid. Ze zongen zonder na te denken, als ademen, ze bereikten in kalmte de diepste verbinding met de geest, hun muziek weerklonk in de ruimte, zo funky en hard als ik me nooit had kunnen voorstellen. Ik raakte door hen zo geëmotioneerd, werd absoluut omvergeblazen door hoe goed het voelde en door de organische schoonheid van de situatie. Toen ze uitgezongen waren, stond een jonge vrouw uit onze groep op, Rachel Unthank uit Noord-Engeland, om een traditioneel Engels volksliedje te zingen. Ze zong het kristalhelder en gemeend, het was zo fucking diep, het leek wel alsof er rivieren door mijn lichaam vloeiden, rivieren die zich verbreedden en harder begonnen te stromen; de kracht van deze twee verschillende culturen zo diepgaand tot uiting gebracht door middel van het mooiste van wat de mens heeft gepresteerd.

Zoals de maan die zonder oordeel op ons neerkijkt met die moederlijke en melancholieke Mona-Lisa-glimlach, zo keken de oude vrouwen met verwarring op hun gezichten toe. Voor hen was de pijnlijke schoonheid van Rachel Unthank, die mij emotioneel wekte... heel normaal. Mensen zingen. Maar die echoënde stemmen herinnerden me aan wie ik was, met welk doel ik bestond, en de schoonheid ervan kwam hard bij mij binnen. Tranen zijn niet iets van droefenis of geluk, ze zeggen dat je ergens om geeft. Ik ben een watje dat ook nog huilt. Het zij zo.

Mijn hele leven is een zoektocht geweest naar mijn hoogste zelf en een reis naar het diepste van de geest. Ik ben te vaak afgeleid door de competitieve wereld en te vaak gestruikeld over mijn eigen domme egovoeten, maar aangemoedigd door de schoonheid blijf ik het proberen en blijf ik op koers; ik blijf proberen het te laten gaan om de oprechtheid te voelen van het moment. Dit brandende iets in mij heeft me altijd nieuwsgierig gehouden, altijd zoekende, verlangend naar iets meer, altijd op die eindeloze zoektocht om op te gaan in de oneindige geest door gebruik te maken van alle gereedschappen die maar beschikbaar zijn en dat me naar de wildste situaties van mijn leven heeft gebracht, naar bizarre plaatsen en in de armen van zelfvernietiging heeft gedreven, omdat ik niet in staat was dat iets te begrijpen of te beheersen. Maar het brandt en brandt, en ik leer en leer. Mijn grootste hoop is dat dit boek, terwijl ik voortgedreven word, een integraal deel zal gaan uitmaken van mijn reis. Ik heb geen andere keus, de wilde ademhaling van de goden drijft me meedogenloos voort en ik moet me er altijd aan overgeven, wat er ook gebeurt, aan het goddelijke en kosmische ritme, door en door, tot de ochtendschemering...

boem bap boem ba boem bap.

Een afdaling naar een duistere plek waar geen ontsnappen mogelijk is, een onmogelijk onderwaterdoolhof. Een plek waar geen geesten rondzweven met hun schrijfwaar, verborgen onder hun witte lakens met gaten op de plaats van hun ogen. Liever verdrink ik als een kakkerlak in de wc-pot of zwem ik als een held het Kanaal over. Ik kan net zo goed een elfvingerige sukkel zijn die, kwijlend boven zijn typemachine, er een stekelige berg troep uitrammelt, een onopgevoed beest dat op instinct en gevoel afgaat. Maar dit is mijn stem. De feiten en cijfers zijn

niet belangrijk voor me, de kleuren en vormen waaruit mijn wereld bestaat wel; zij zijn wie ik ben, ten goede en ten kwade. De beperkingen van mijn geheugen zijn een beloning op zich. Net als in de film Rashomon ziet hetzelfde er voor iedereen vanuit zijn eigen perspectief anders uit. De grootste fout van de mensheid behoort aan hen die denken dat hun visie op de werkelijkheid de enige waarheid is.

Ik kan slechts schrijven en hopen. Hopen om uit de duistere diepten van dit proces schoon en gezuiverd tevoorschijn te komen, met laserstralen die uit mijn ogen flitsen, terwijl ik de gezonken schatten omhoog houd, schitterend in hun zilver en goud, een brede glimlach op mijn gezicht gepleisterd en zeemonsters getemd aan mijn voeten.

Een steek van zorgen doet me mijn wenkbrauwen fronsen als ik me afvraag wanneer ik iemands gevoelens kwets met het vertellen van mijn verhaal. Ik weet dat ik alles wat me heeft gevormd onder woorden moet brengen.

Ik praat alleen voor mezelf.

Ik hoop dat mijn boek een lied kan zijn.

Hoop.

Beroemd zijn stelt geen reet voor.

De magische brenger van behaaglijkheid

Het meest fantastische kledingstuk dat ik ooit heb bezeten was een zwarte wollen trui die mijn oma, Nana, voor me had gebreid. Die hing als een blad aan een boom om mijn schouders, zat zó lekker en was ook nog mooi harig. Voelde me er heerlijk in, alsof ik nu overal naartoe kon gaan en alles kon doen wat ik wilde. Ik raakte die trui in 1986 kwijt, liet hem liggen in de nachtclub Toad's Place ergens in het noordoosten van de VS op een koude, winterse dag na een punkrock-zuippartij die de hele nacht had geduurd, voordat ik de tournee voor een paar dagen verliet om te gaan acteren in de *Back to the Future*-films. Ik was zo bedroefd, maar Nana breide een nieuwe voor me. Met geen enkel materieel ding was ik zo gelukkig als met die tweede trui en nooit meer zag ik er zo goed uit (jammer genoeg raakte ik die tweede ook kwijt). Ik kon erin verdwijnen en was dan beschermd tegen het kwaad.

De magische truienbreister, mijn Nana (mijn moeders moeder) Muriel Cheesewright, was een mooie, vrolijke en stoere vrouw. Ze groeide straatarm op met het Cockney van East End in Londen en was acht jaar toen haar moeder overleed; Muriel bleef achter met haar vader, een methodistische predikant. De-

ze overgrootvader trouwde opnieuw, nu met een feeks die dacht dat mijn oma zondig was omdat ze rood, krullend haar had. Die prachtige dansende bos rood haar van mijn grootmoeder! Ze werd gedwongen het te spoelen met loog om zo die zondige krullen uit haar dubbel zo zondige rode haren te wassen en dat was pijnlijk, vernederend, misdadig. Die stiefmoeder kan dan Nana's krullen wel tijdelijk sluike hebben gekregen, het voedde alleen maar haar toch al grote vastberadenheid. MURIEL CHEESEWRIGHT FOREVER!

Begin jaren twintig van de twintigste eeuw was Muriel al begin twintig toen ze verliefd werd op Jack Cheesewright. Om onbekende redenen, die mogelijk iets met rangen en standen te maken hadden, mocht dat echter nooit wat worden. Daarna viel ze voor een getrouwde man die beloofde zijn vrouw voor haar te verlaten, maar dat niet deed. Kapot, gedesillusioneerd en bedroefd vertrok ze met een schip naar Australië om een nieuw leven te beginnen. Ik kan me slechts de kwetsbaarheid voorstellen van een vrouw in haar situatie, totaal alleen na afloop van de Eerste Wereldoorlog, die aan boord gaat van een schip, slaapt op het tussendeck, op weg naar een plaats die voor zover zij wist, net zo goed de maan had kunnen zijn. Mijn lieve Nana, met haar robuuste postuur, stralend blauwe ogen, eigenzinnige jurken en grote vastberadenheid.

Nadat ze in Melbourne was aangekomen, werkte ze als huisvrouw voor een arts. Iedere dag fietste er een boodschappenjongen langs op zijn vertrouwde fiets om de boodschappen te bezorgen: Jack Dracup. Ze trouwde met hem en ze kregen drie kinderen: mijn moeder Patricia, mijn oom Dennis, een aardige en hopeloos romantische man die op een dag het maximaal toegestane bedrag opnam van zijn creditcards en eind jaren negentig verdween naar de Filippijnen, en Roger, die ik nooit heb ontmoet, vermoedelijk omdat hij bijzonder religieus

was en mij afkeurde vanwege mijn satanische rock-'n-roll-levenswijze.

Volgens iedereen was Jack Dracup een boef van een echtgenoot en een zelfzuchtige vader. Toen Muriel hem eens een salade voorzette, een nieuw concept in Australië in die tijd, smeed hij de kom tegen de muur en schreeuwde: 'Breng mij geen *bloody* konijnenvoer!' Hij was ontzettend gemeen tegen haar en op een gegeven moment ging zij ervandoor. Dit was een uitermate moedige zet in die tijd, aangezien het het recht was van een man om een dronken schoft te zijn; geen enkele vrouw die daar lange tijd onder moest lijden, kreeg enige steun van de samenleving als ze zich ertegen verzette.

Deze onafhankelijke vrouw met pit ging in haar eigen levensonderhoud voorzien. Er gingen vele jaren voorbij, maar wie kwam er ineens opdagen toen Nana vijftig werd??? Haar soulmate, haar eerste liefde, melkboer Jack Cheesewright! Nu begon de gelukkigste tijd van haar leven. Ze kochten een camper en trokken door heel Australië. Eindelijk was ze tevreden nu ze samen de allure en het mysterie van het hele continent verkenden, de eerste vakantie van haar leven.

Ze zaten midden in de woestijn, honderden kilometers verwijderd van wat dan ook, toen Jack Cheesewright werd getroffen door een beroerte en mijn Nana hem naar een stad moest zien te krijgen. Ze kon echter niet autorijden en zat een paar dagen daar met hem totdat haar schoonzoon, mijn dappere vader, haar kwam redden. Jack overleed kort daarop. Gelukkig kon zij terugkomen in Melbourne om daar verder haar drukke leven als Nana te leiden en mijn grootmoeder te worden.

Veel liefdevolle herinneringen komen bij me op als ik aan haar denk. Ze maakte de heerlijkste golden syrup-dumplings, we speelden het kaartspelletje Bali en maakten tochtjes naar haar buiten-wc in de achtertuin, die toch veel beter was dan

welke saai we dan ook binnen, inclusief die in de vergulde miljardairspaleizen die ik later als volwassene bezocht. Mijn leventje als kind was prachtig dankzij haar schoonheid, haar opbeurende karakter, altijd de verlichting door wie ze was. Dat zijn de lieve herinneringen aan mijn Australische jeugd, die me op de been houden.

Voordat Nana op haar achtennegentigste overging naar de andere kant, kwam ze naar een gig van de Red Hot Chili Peppers in Melbourne. Vlak voordat we begonnen liep ze over het podium naar haar plaats in de coulissen, maar toen ze in het midden was, stopte ze even, keek naar het verdwaasde publiek, taxeerde het en hief toen beide armen ten hemel terwijl ze straalde als de Poolster. De menigte barstte uit in applaus en de volgende dag stond er op de voorpagina van de krant een foto van haar, stralend in haar turkooizen broekpak, onder de kop: ROCKING GRANNY.

Enkele jaren na Nana's overlijden was ik in Adelaide, Australië, en liep daar een museum binnen. Er was een tentoonstelling van werken van studenten, die empowerment van vrouwen als thema had. Eén van de werken was een collage van sterke vrouwen: Amelia Earhart, Patti Smith en Evonne Goolagong sprongen eruit. En toen zag ik haar ineens uit die collage naar voren komen: mijn prachtige Nana, Muriel Florence Cheesewright, de rocking granny, die genoot van haar rechtmatige nalatenschap.

Grootouders? Hoezo grootouders?

Ik heb mijn grootvader van moeders kant, Jack Dracup, nooit leren kennen. Ik heb hem maar één keer ontmoet, toen ik twaalf was. Hij woonde toen in een kamer achter een rouwkamer in een buitenwijk van Melbourne, waar hij doods-kisten timmerde, bij wijze van merkwaardig bijbaantje. Onze pa ging met mij en mijn zus Karyn bij hem op bezoek. Ik herinner me geen onthullend gesprek, alleen het soort ongemak dat kinderen nu eenmaal voelen als ze bij een volwassene zijn die niet gewend is met kinderen om te gaan. Hij speelde een grappig liedje op de piano terwijl mijn zus en ik een gek dansje deden, en ik was daar een paar minuten lang echt gelukkig. Nauwer verbonden met een grootvader dan toen heb ik me nooit gevoeld. Na dat dansje moesten mijn zus en ik even wachten in de rouwkamer, terwijl hij en mijn vader samen naar de pub om de hoek gingen.

Dad heeft het maar één keer over zijn eigen ouders gehad. Ik was al volwassen en we wandelen om een zoutwatermeer in Australië op zoek naar aas om mee te vissen toen ik hem naar zijn vader vroeg. Het antwoord was kort: ‘Hij was een heel slimme man, *mate*, maar de drank betekende zijn einde.’ Over

zijn moeder weet ik niets. Ik kan me niet herinneren hen ooit te hebben ontmoet, al is daar wel fotografisch bewijs van, met mij als onwetende baby.

Dad had het wel eens over zijn grootmoeder, die op een wezenschip van Ierland naar Australië was gekomen. Ze woonde diep in de bush, het wilde en plattelandse midden van nergens. Ze was een zware drinker. Toen Dad haar als jongen eens een bezoek bracht, werd hij naar een pub gestuurd om haar in een kruiwagen te gaan halen, ze was te bezopen om te lopen. Mijn twaalf jaar oude vader, die midden in de nacht hard moest werken om op een zandpad een kruiwagen voort te duwen waarin een dronken grootmoeder op en neer hobbelde, die onverstaanbaar pruttelend tegen hem aan lalde tot ze bewusteloos was, onder de sterrenhemel. En hij duwde voort.

In een kring

Ik voel me vaak afgescheiden van andere mensen. Ik heb ook mijn momenten van verbondenheid met anderen; ik hou met heel mijn hart van alle gevoelige wezens en ben ontzettend gelukkig dat ik vrienden heb met wie ik kan praten, plezier kan delen én wanhoop; we staan allemaal achter de ander. Ik communiceer zonder woorden met andere muzikanten en we bereiken soms grote diepten. Maar ik ben verlegen bij anderen, soms zelfs bij mijn beste vrienden. Mijn gedachten dwalen af, ik zie anderen die in een kring elkaars hand vasthouden vanaf mijn aparte plekje. Mijn eerste herinneringen zijn geworteld in een onderliggend gevoel dat er iets mis met me is, dat verder iedereen is aangesloten bij een groepsbewustzijn waarvan ik ben buitengesloten. Alsof er iets in mij kapot is. In de loop van de tijd ben ik me meer op mijn gemak gaan voelen met dat merkwuurige gevoel van uitgesloten zijn, maar het verlaat me nooit en af en toe ga ik door fases van intense en verlamme angsten. Stomme fucking paniekaanvallen. Misschien is het een vorm van zelfhaat dat ik vaak niet in staat ben me in gezelschap op mijn gemak te voelen. Ben ik de enige die zo gestoord is? Herkent iemand dit?

Kleine Michael uit Oz

Ik ben op 16 oktober 1962 geboren in Melbourne, Australië, als Michael Peter Balzary. Mijn vader heeft verteld dat het op de dag van mijn geboorte ‘zo bloody hot was dat je op de stoep een bloody ei kon bakken, mate!’

Mijn oudere zus Karyn was twee jaar eerder in deze droevige, prachtige wereld gekomen. We hebben wel wat van elkaar, maar zij is slimmer en mooier.

Bijna iedereen die dit boek leest, kent me als Flea. Die naam ligt nu nog in een verre toekomst. Als jochie ben ik Michael Peter Balzary, een kleine blonde jongen uit Australië.

Australië is een rare plek. Ik word nog steeds getroffen door de enorme open ruimte, de eindeloze hemel, de levenschenkende, maar ook zo deprimerend schroeiende hitte. Alles leeft daar meer, het eten, het dierenleven, de oceaan. Maar het roept ook een akelig voor gevoel op, zoals alles wat mooi is ook een gemeene kant heeft die je zal doden, neer zal halen, en achterlaten als botten in het zand. Als ik over de bushtrails van Australië loop, dan raak ik verheven en bedwelmd door de geuren, de stille en starende dieren, maar tegelijkertijd ben ik altijd op mijn hoede dat ik gedood kan worden door een of ander spinnenslangen-